

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 31 d'agost de 2016

27. La Misericòrdia ofereix dignitat (cf. Mt 9,20-22)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

L'Evangelí que hem escoltat ens presenta una figura que destaca per la seva fe i valor. Es tracta de la dona que Jesús va guarir de les pèrdues de sang (cf. Mt 9,20-22). Passant entre la gent, s'acosta per darrere a Jesús per a tocar-li el mantell, perquè pensava «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré» (v. 21). Quanta fe! Quanta fe tenia aquesta dona! Raonava així perquè estava animada per molta fe i molta esperança, i amb un toc d'astúcia s'adona de tot allò que té en el cor. El desig de ser salvada per Jesús és tan gran que la fa anar més enllà de les prescripcions establertes per la llei de Moisès. Efectivament, aquesta pobre dona durant molts anys no està simplement malalta, sinó que és considerada impura perquè té hemorràgies (cf. Lv 15,19.30). Per això és exclosa de les litúrgies, de la vida conjugal, de les relacions normals amb les persones. L'evangelista Marc afegeix que havia consultat molts metges, s'hi havia gastat tot el que tenia i havia suportat cures doloroses, però havia empitjorat. Era una dona descartada per la societat. És important considerar aquesta condició —de descartada— per a entendre el seu estat d'ànim: ella sent que Jesús pot alliberar-la de la malaltia i de l'estat de marginació i indignitat en què es troba des de fa anys. En una paraula: sap, sent, que Jesús pot salvar-la.

Aquest cas ens fa reflexionar sobre com sovint la dona és percebuda i representada. A tots se'ns posa en guàrdia, també a les comunitats cristianes, davant imatges de la feminitat contaminades per prejudicis i sospites lascives vers la seva dignitat intangible. En aquest sentit, són precisament els Evangelis els qui restableixen la veritat i la reconduïen a un punt de vista alliberador. Jesús ha admirat la fe d'aquesta dona que tots evitaven i ha transformat la seva esperança en salvació. No en sabem el nom, però les poques línies amb què els Evangelis descriuen el seu encontre amb Jesús esbossen un itinerari de fe capaç de restablir la veritat i la grandesa de la dignitat de cada persona. En l'encontre amb Crist s'obre per a tots, homes i dones de tot arreu i de tot temps, el camí de l'alliberament i de la salvació.

L'Evangelí de Mateu diu que quan la dona va tocar el mantell de Jesús, ell es va girar i, «en veure-la» (v. 22), llavors li va adreçar la paraula. Com dèiem, per raó del seu estat d'exclusió, la dona va actuar d'amagat, acostant-se per darrere a Jesús, amb por, per a no ser vista, perquè era una descartada. En canvi, Jesús la va veure i la seva mirada no va ser de retret, no li diu: «Vés-te'n, perquè ets una descartada!», com si digués: «Tu ets una leprosa!, vés-te'n!» No, no renya, sinó que la mirada de Jesús és de misericòrdia i tendresa. Ell sap què ha passat i busca l'encontre personal amb ella, cosa que desitjava en el fons la dona. Això vol dir que Jesús no sols l'acull, sinó que la considera digna d'aquest encontre fins al punt de donar-li la paraula i parar-li atenció.

A la part central de la narració, el terme salvació es repeteix tres vegades. «“Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré.” Jesús es girà i, en veure-la, digué: “Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat.” I la dona quedà curada des d'aquell moment» (v. 21-22). Aquest «coratge, filla» expressa tota la misericòrdia de Déu per aquella persona. I per tota persona descartada. Quantes vegades ens sentim interiorment descartats pels nostres

pecats. N'hem comès tants, tants... i el Senyor ens diu: «Coratge! Vine! Per a mi tu no ets un descartat, una descartada. Coratge filla. Tu ets un fill, una filla.» I aquest és el moment de la gràcia, és el moment del perdó, és el moment de la inclusió en la vida de Jesús, en la vida de l'Església. És el moment de la misericòrdia. Avui, a tots nosaltres, pecadors, que som grans pecadors o petits pecadors —però tots ho som—, a tots nosaltres el Senyor ens diu: «Coratge, vine!, ja no ets descartat, ja no ets descartada: jo et perdono, jo t'abraço.» Així és la misericòrdia de Déu. Hem de tenir valor i anar cap a ell, demanar perdó pels nostres pecats i continuar endavant. Amb valor, com ho va fer aquesta dona. Després, la «salvació» assumeix connotacions múltiples: en primer lloc torna la salut a la dona; després l'allibera de les discriminacions socials i religioses; a més, realitza l'esperança que ella portava en el cor, anul·lant les seves pors i angoixes; i per últim, la restitueix a la comunitat alliberant-la de la necessitat d'actuar d'amagat. I això últim és important: una persona descartada actua sempre d'amagat, alguna vegada o tota la vida: pensem en els leprosos d'aquests temps, en els sense sostre d'avui...; pensem en els pecadors, en nosaltres pecadors: fem sempre alguna cosa d'amagat, tenim la necessitat de fer alguna cosa d'amagat perquè ens avergonyim del que som..., i ell ens allibera d'això, Jesús ens allibera i fa que ens posem drets: «Aixeca't, vine, dret!» Com Déu ens ha creat: Déu ens ha creat drets no humiliats. Drets. La salvació que Jesús dóna és una salvació total, que reintegra la vida de la dona en l'esfera de l'amor de Déu i, al mateix temps, la restableix amb dignitat plena.

En resum, no és el mantell que la dona ha tocat allò que li dóna la salvació, sinó la paraula de Jesús acollida en la seva fe, capaç de consolar-la, guarir-la i restablir-la en la relació amb Déu i amb el seu poble. Jesús és l'única font de benedicció de la qual brolla la salvació per a tots els homes, i la fe és la disposició fonamental per acollir-la. Jesús, una vegada més, amb el seu comportament ple de misericòrdia, indica a l'Església el camí que cal seguir per a sortir a l'encontre de cada persona, perquè cada un pugui ser guarit en cos i esperit i recuperar la dignitat de fills de Déu. Gràcies.